ECLI:LV:ZAT:2020:1120.1A73021220.4.S
Lieta Nr.1A73021220

SPRIEDUMS

Jelgavā 2020.gada 20.novembrī

Zemgales apgabaltiesas tiesnesis referents Juris Siliņš, tiesnese Inga Akmeņlauka, tiesnesis Raimonds Rinčs rakstveida procesā apelācijas kārtībā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Zemgales rajona tiesas 2020.gada 5.oktobra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2019.gada 26.decembrī Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas amatpersona sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu – lēmumu PG536541 (turpmāk – Sākotnējais lēmums) par to, ka 2019.gada 26.decembrī plkst.14.09 Jelgavā, pa Dobeles šoseju, virzienā no Satiksmes ielas uz Māras ielas pusi, /pers. A/ vadīja automašīnu /TL marka/, valsts numurs /reģistrācijas numurs/, un kurai priekšējie sānstikli bija pārklāti ar pārklājumu (žalūzijām), kas būtiski ierobežo vadītāja redzamību.

Sākotnējā lēmumā norādīts, ka /pers. A/ ir pārkāpis Ceļu satiksmes noteikumu 225.1.punkta prasības, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[24]panta divdesmitajā daļā un uzlikts naudas sods 85 *euro*.

Par Sākotnējo lēmumu /pers. A/ 2020.gada 20.janvārī iesniedza sūdzību Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldē.

[2] Valsts policijas Zemgales reģiona pārvalde, izskatot /pers. A/ sūdzību, 2020.gada 18.februārī pieņēma lēmumu Nr.41/20 (turpmāk – Iestādes lēmums) atstāt Sākotnējo lēmumu negrozītu, bet /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Par Iestādes lēmumā /pers. A/ iesniedza sūdzību Zemgales rajona tiesā.

[3] Ar Zemgales rajona tiesas 2020.gada 5.oktobra spriedumu atstāts negrozīts Iestādes lēmums, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta.

[4] Par pirmās instances tiesas spriedumu /pers. A/ iesniedza apelācijas sūdzību, kurā norāda, ka 2020.gada 7.oktobrī saņēmis Zemgales rajona tiesas 2020.gada 5.oktobra spriedumu ar kuru atstāts negrozīts Iestādes lēmums.

Izanalizējot saņemto spriedumu, secina, ka tam nevar piekrist turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

Uztur savu pozīciju, kas tika izteikta viņa sniegtajos paskaidrojumos, kurus sniedzis 2019.gada 26.decembrī Sākotnējā lēmuma sastādīšanas brīdī, kā arī uztur savā sūdzībā par Iestādes lēmumu minētos argumentus, tādēļ tos vēlreiz neatkārto.

Sūdzības iesniedzējs atsaucas uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[17]panta trešās daļas 2.punktu.

Šajā lietā izšķirošais jautājums ir par to, vai viņa automašīnai uz loga bija uzstādīts stiklu pārklājums vai žalūzijas. Tiesa ir kļūdaini piešķīrusi ticamību tieši policijas darbinieka teiktajam, ka viņa automašīnai bija uzstādītas žalūzijas.

Jau 2019.gada 26.decembrī, kad ticis apturēts, policijas darbiniekiem teicis, ka tas bija stiklu pārklājums, un lai konstatētu, vai tas atbilst normatīvo aktu prasībām, saskaņā ar likumu ir jāveic mērījums. Protams, šo mērījumu vairs nebija iespējams veikt, jo stiklu pārklājums tika noplēsts. Šādā gadījumā, loģiski, ka viņu par to nevarēja sodīt, jo attiecībā uz stiklu pārklājumiem administratīvo sodu var piemērot, ja sānstiklu gaismas caurlaidība ir mazāka par 70%. Mērījums netika veikts, tādēļ caurlaidība nav zināma. Šādā gadījumā policijas darbiniekam atlika tikai melīgi apgalvot, ka tas bija nevis stiklu pārklājums, bet gan žalūzijas. Stiklu pārklājums bija gaismu atstarojoša plēve, kas lietus laikā veido efektu, it kā logs būtu tumšāks ar zilganu nokrāsu. Šādus pārklājumus arī uzstāda auto dīleri. Jau 2019.gada 26.decembrī savos uz vietas sniegtajos paskaidrojumus norādījis, ka tas ir stiklu pārklājums, nevis žalūzijas. Valsts policijas lēmumā tikai pēc viņa sūdzības saņemšanas no /Valsts amatpersona/ izskanējusi mistiska versija, ka viņš ir redzējis āķīšus uz logiem, kas ir pilnīgi nepamatota versija. Ja šādi āķīši būtu bijuši, tad viņš (/pers. A/) par to būtu uzreiz minējis savos paskaidrojumos. Kā arī šādā gadījumā, lai novērstu šaubas, policijas darbinieks varēja veikt fotofiksāciju par šiem "āķīšiem", vai vismaz būtu pajautājis, lai viņam rokās iedod šo stiklu pārklājumu, kas mētājās viņa automašīna pie aizmugurējiem sēdekļiem uz zemes. Policijas darbinieks neko nav prasījis uzrādīt.

Tātad no viņa un policijas darbinieka izskanējušas pilnīgi pretējas versijas, un tādēļ pastāv šaubas, kas tad īsti bija – stiklu pārklājums vai žalūzijas. Tiesa ir nepamatoti devusi pārāku ticamību policijas darbinieka versijai, lai gan par to nav nekādi pierādījumi, izņemot policijas darbinieka melus saturošie ziņojumi par žalūziju esamību un "āķīšiem", kas "uzpeldēja" tikai pēc viņa sūdzības iesniegšanas. Administratīvo pārkāpumu lietās, tāpat kā krimināllietās, šaubas ir jātulko par labu indivīdam. Šajā lietā tiesa šo principu nav ievērojusi.

Par policijas darbinieka /Valsts amatpersona/ ziņojumiem viņš neko nav minējis un neminēs, jo automašīnas apturēšanas brīdī viņš atradās pie policijas automašīnas stūres un no tās nebija izkāpis, lai apskatītu viņa automašīnas stiklu pārklājumu.

Uzskata, ka tiesa, pieņemot spriedumu lietā, ir nepareizi novērtējusi lietā esošos pierādījumus un nepamatoti piešķīrusi lielāku ticamību policijas darbinieku paskaidrojumiem, kas noveda pie lietas nepareizas izspriešanas.

Lūdz atcelt Zemgales rajona tiesas 2020.gada 5.oktobra spriedumu un atbrīvot viņu no administratīvās atbildības.

Motīvu daļa

[5] 2020.gada 1.jūlijā stājies spēkā Administratīvās atbildības likums, kura Pārejas noteikumu 1.punktā noteikts, ka ar šā likuma spēkā stāšanos spēku zaudē Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss.

Savukārt Pārejas noteikumu 2.punkts noteic, ka procesuālās darbības, kas līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai uzsāktas saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksu, tiek arī pabeigtas kodeksā noteiktajā kārtībā. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa normas piemērojamas līdz attiecīgās administratīvā pārkāpuma lietvedības stadijas pabeigšanai (lietvedība iestādē, tiesā un izpilde).

Zemgales apgabaltiesa saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[21]pantu apelācijas sūdzību izskata rakstveida procesā, ja

nesaskata pamatu pēc savas iniciatīvas pieņemt lēmumu sūdzību izskatīt tiesas sēdē.

Apelācijas sūdzībā nav minēti motīvi, kuru dēļ lietu nebūtu iespējams izskatīt rakstveida procesā.

[6] Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, iepazinusies ar /pers. A/ apelācijas sūdzību, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir likumīgs, pamatots un atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Zemgales apgabaltiesa, izvērtējot apelācijas sūdzībā izvirzītos argumentus, secina, ka tajā nav norādītas tādas jaunas ziņas par faktiem, kas nebūtu zināmas un izvērtētas pirmās instances tiesā, un varētu būt par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai.

[7] Izvērtējot pirmās instances tiesas sprieduma motivāciju, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, līdz ar to Zemgales apgabaltiesa, atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{13}panta trešajai daļai, pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un tos pašus argumentus neatkārto.

[8] Zemgales rajona tiesa, izvērtējot konkrētās lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, sūdzībā norādītos argumentus, pārbaudot Iestādes lēmuma pamatotību, pamatoti atzinusi, ka Iestāde ir pilnīgi un vispusīgi izvērtējusi visus lietā esošos pierādījumus, pamatoti atzīstot, ka /pers. A/ ir izdarījis Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{24}panta divdesmitajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Tiesa atzina, ka Iestādes lēmumā izdarītie secinājumi balstīti uz noskaidrotiem faktiskajiem apstākļiem, pareizi un pietiekamā apjomā novērtējot normatīvos aktus, kas attiecas uz konkrētās situācijas tiesisko regulējumu. Tiesa nekonstatēja apstākļus, kas liktu apšaubīt Iestādes lēmumā izdarītos secinājumus par sūdzības iesniedzēja vainu Iestādes lēmumā norādītā pārkāpuma izdarīšanā.

[9] Zemgales apgabaltiesa piekrīt tam lietas faktisko apstākļu un pierādījumu novērtējumam, kā arī normatīvo aktu regulējuma pamatojumam, kāds ir sniegts pirmās instances tiesas spriedumā, un pievienojas pirmās instances tiesas secinājumam, ka ar lietā iegūtajiem pierādījumiem ir pilnībā pierādīts administratīvais pārkāpums, par kuru atbildība noteikta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{24}panta divdesmitajā daļā.

Lietā esošie pierādījumi ir pietiekami, pieļaujami un ticami, lai novērstu jebkādas šaubas par to, ka /pers. A/ izdarījis administratīvo pārkāpumu.

Pierādījumi lietā ir vērtēti no to attiecināmības, pieļaujamības un ticamības aspektiem.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta pirmā daļa noteic, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

[10] Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, ir ievērojusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243. un 244.pantā noteiktās prasības, un, izvērtējot pierādījumus, pamatoti ir atzinusi, ka ir noticis administratīvais pārkāpums, /pers. A/ ir vainojams šī pārkāpuma izdarīšanā un pamatoti saukts pie administratīvās atbildības par Ceļu satiksmes noteikumu 225.1.punkta prasību pārkāpšanu, soda veida un mēra izvēlē ievērots tiesiskais regulējums. Pārsūdzētais lēmums ir atstājams negrozīts, bet sūdzība noraidāma.

[11] Pirmās instances tiesa ir analizējusi pierādījumus, argumentēti norādot, kuriem no tiem tic.

[12] Attiecībā uz citiem sūdzībā norādītajiem argumentiem, tiesa vērš uzmanību, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet, ka tiesas pienākums ir argumentēt spriedumus, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausa argumenti, bet viņiem nav pienākuma detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (skat. piemēram, Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1994.gada 19.aprīļa spriedumu lietā "Van de Hurk v The Netherlands" 61.punktu, iesnieguma Nr. 16034/90).

Šādu nostāju paudusi arī Eiropas Savienības tiesa. Savā judikatūrā tā atzinusi, ka tiesas pienākums pamatot savus nolēmumus nevar tikt interpretēts tādējādi, ka tai ir detalizēti jāatbild uz katru kāda lietas dalībnieka minētu argumentu, it īpaši ja tas nav pietiekami skaidrs un precīzs un nav detalizēti pierādīts (2001.gada 6.marta spriedums lietā C-274/99 P Connolly/Komisija, Recueil, I-1611.lpp., 121.punkts, un spriedums lietā C-197/99 P Beļģija/Komisija, Recueil, I-8461.lpp., 81.punkts).

[13] Tāpat no sūdzības satura izriet, ka sūdzības iesniedzējs faktiski nepiekrīt pirmās instances tiesas veiktajam pierādījumu izvērtējumam, kas pats par sevi, bez papildus argumentiem nevar būt par pamatu tiesas taisnīguma apšaubīšanai.

[14] Administratīvo tiesu praksē ir atzīts, ka, lai gan policijas darbinieku liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi (skatīt Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedumu lietā Nr.AA13-05/5, 2005.gada 9.decembra spriedumu lietā Nr.AA666-05/5).

Konkrētajā gadījumā tiesas rīcībā nav neviena pierādījuma, kas norādītu uz to, ka policijas darbinieki – jaunākie inspektori Valsts amatpersona un /Valsts amatpersona/ būtu neobjektīvi vai nekompetenti sūdzības iesniedzēja administratīvā pārkāpuma konstatēšanā. Tiesai nav pamata apšaubīt jaunāko inspektoru dienesta ziņojumos sniegtās ziņas, jo tās apstiprinās ar lietas materiāliem, īpaši ar administratīvā pārkāpuma protokolu.

[15] Zemgales apgabaltiesa papildus vērš uzmanību faktam, ka /pers. A/ nav sadarbojies ar policiju, bet gan centies iznīcināt pierādījumus.

Savas šaubas par policijas rīcības pamatotību /pers. A/ balsta tieši uz savām darbībām, kas bija vērstas uz pierādījumu iznīcināšanu.

[16] Zemgales apgabaltiesa konstatē, ka /pers. A/ piemērots tiesību normai atbilstošs sods. Zemgales apgabaltiesai nav tiesiska pamata piemērotā soda apmēra samazināšanai vai atbrīvošanai no soda.

[17] Fakts, ka sūdzības iesniedzēja viedoklis nesakrīt ar pirmās instances tiesas secināto, nav pamats uzskatīt, ka tiesa pārkāpusi pierādījumu vērtēšanas noteikumus.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{22}pantu Zemgales apgabaltiesa

nosprieda

Zemgales rajona tiesas 2020.gada 5.oktobra spriedumu atstāt negrozītu, /pers. A/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnesis	J.Siliņš
Tiesnese	I.Akmeņlauka
Tiesnesis	R.Rinčs